

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 403/2011-39

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. novembra 2011 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho o sťažnosti R. H. a M. H., B., zastúpených advokátom JUDr. M. Ď., B., ktorou namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 1 D 49/2005, Dnot 20/2005, za účasti Okresného súdu Bratislava I, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo R. H. a M. H. na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 1 D 49/2005, Dnot 20/2005 porušené boli.

2. R. H. a M. H. p r i z n á v a finančné zadost'učinenie každému v sume po 1 500 € (slovom tisícpäťsto eur), ktoré im j e Okresný súd Bratislava I p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Bratislava I j e p o v i n n ý uhradiť R. H. a M. H. trovy konania v sume 269,30 € (slovom dvestošesťdesiatdeväť eur a tridsať centov) na účet ich právneho zástupcu JUDr. M. Ď., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti s'ťažnosti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. decembra 2010 doručená s'ťažnosť R. H. a M. H., B. (ďalej len „s'ťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. M. Ď., B., z 10. decembra 2010 vo veci namietaného porušenia ich základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 D/49/2005, Dnot 20/2005.

S'ťažovatelia vo svojej s'ťažnosti okrem iného uvádzajú:

„S'ťažovatelia sú občanmi Slovenskej republiky. Dňa 13. 07. 2007 podali prostredníctvom Slovenskej pošty a. s., odvolanie voči UZNESENIU Okresného súdu Bratislava – I, čís. k.: 1 D 49/2005, Dnot 20/2005 zo dňa 20. 6. 2007, ktoré prevzali dňa 28. 6. 2007. V súlade s poučením v lehote 15 dní odo dňa doručenia napadnutého UZNESENIA, podali odvolanie.

Odvolanie R. H. a M. H., bolo podané na pošte (doklad je v spise) v zákonom stanovenej lehote, t. j. 13. 07. 2007 a z uvedeného dôvodu sa domnievajú, že by sa malo vo veci konať. Z nevysvetliteľných dôvodov súd vydal uznesenie 13CoD 123/07-282 s odmietnutím odvolania s poukázaním na zmeškanú odvolaciu lehotu 16. 07. 2007.

Vzhľadom na to, že od uvedeného dátumu je dosť dlhý časový odstup, očakávajú, že Okresný súd Bratislava – I mal dávno konať a vydať nejaké rozhodnutie.

Vzhľadom na to, že od roku 2007 ubehli takmer už 3 roky a Okresný súd dodnes nekonal a na ich listy neodpovedal. Nevykonal vo veci nič zásadné a podstatné, hoci sťažovatelia aj prostredníctvom ich matky, pani Ing. H. H., rod. K., nar..., bytom B. sa opakovane dôrazne dožadovali, aby súd konečne začal efektívne konať. Poznnamenávame, že je to naozaj neprimerane dlhá doba, po ktorú je okresný súd zjavne nečinný. To sa nedá nijako ospravedlniť a obdobné praktiky súdu idú už nad rámec bežného súdneho procesu. Sťažovatelia to oprávnenne pociťujú ako mocenskú šikanu.“

Sťažovatelia ďalej uvádzajú, že „... sú nespokojní s výsledkom a priebehom predmetného 3-ročného súdneho konania, ktoré sa malo už dávno začať. ...

Zo súdneho spisu, sp. zn.: 1 D 49/2005, Dnot 20/2005, vedeného na Okresnom súde Bratislava - I., podľa sťažovateľov nepochybne vyplýva, že na vzniku a pretrvaní nepriaznivého a nežiaduceho stavu v dĺžke celého konania v danej veci, majú podiel predovšetkým nedostatky v činnosti tohto súdu...

Od 13. 07. 2007. t. j. od podania odvolania, sa obaja sťažovatelia nachádzajú v právnej neistote. ...

Sťažovatelia sa domnievajú, že doba bezmála 3 rokov, ktorá uplynula od podania odvolania až doposiaľ, je ničím neospravedlniteľná.“

Sťažovatelia žiadajú, aby ústavný súd prijal sťažnosť na ďalšie konanie a aby nálezom takto rozhodol:

„Slovenská republika, zastúpená Okresným súdom Bratislava - I, v konaní vedeného na Okresnom súde Bratislava – I., pod sp. zn.: 1 D 49/2005, Dnot 20/2005, porušila právo sťažovateľov:

1)- R. H., rod H., nar..., trvale bytom B. – 2, občana SR

2)- M. H., rod. H., nar..., trvale bytom B. – 2, občianke SR

upravené v čl. 48., ods. 2., Ústavy SR a v čl. 6., ods. 1., Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

- Ústavný súd SR prikazuje, aby Okresný súd Bratislava – I., konal vo veci vedenej na Okresnom súde v Bratislave – I. pod sp. zn 1D 49/205, Dnot 20/2005, bez prietahov.

- Ústavný súd SR priznáva obom sťažovateľom finančné zadosťučinenie vo výške 3.500,- EURO (každému z nich), spolu teda 7 000,- EURO, ktoré je Okresný súd Bratislava – I povinný im vyplatiť do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia, a to na účet R. H. v S. a. s. B. č. ú.:..., a účet M. H. v S. a. s. B. č. ú.:...

- Okresný súd Bratislava – I je povinný uhradiť do 15 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia (v zmysle § 36 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z., o organizácii Ústavného súdu SR, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov) trovy právneho zastúpenia v celkovej výške 407,82 EURO v zmysle vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z., o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, za dva právne úkony, a to všetko na bežný účet advokáta JUDr. M. Ď., B., č. ú.:..., otvorený vo V. a. s., B. “

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie okresný súd prípisom z 21. októbra 2011 oznámil, že súhlasí s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania. Možnosť vyjadriť sa k sťažnosti po jej prijatí na ďalšie konanie nevyužil.

Pred prijatím sťažnosti okresný súd k sťažnosti 15. marca 2011 uviedol:

«Dňa 13. 3. 2008 bolo tunajšiemu súdu doručené odstúpenie podania R. H. a M. H. označené ako dovolanie, ktoré bolo doručené na Najvyšší súd SR dňa 3. 3. 2008 podané osobne, na ďalší procesný postup. Dňa 3. 2. 2010 bolo súdu doručené zrušenie plnej moci Mgr. M. R. Dňa 3. 2. 2011 súd žiadal o poslanie spisov 1 D 49/2005 a 2 D 55/2007 z dôvodu potreby na pojednávanie dňa 15. 3. 2011. Dňa 22. 2. 2011 súd vydal uznesenie č. k. 1 D 49/2005-302, ktorým vyzval H. H. na odstránenie väd dovolania. Dňa 22. 2. 2011 súd vyzval R. H. a M. H. na zaplatenie súdneho poplatku za dovolanie. Dňa 22. 2. 2011 súd vyzval D. S., A. H. a M. H. na vyjadrenie sa k dovolaniu voči uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 13CoD 123/07-282 zo dňa 28. 9. 2007, podanému R. H. a M. H.

Predmetné konanie je poznačené prietahmi, čo možno považovať v danej veci za objektívny prietah, ktorý bol spôsobený predovšetkým vysokým nápadom veci v oddelení vyššieho súdneho úradníka, zákonného sudcu, ako aj nedostatočným personálnym obsadením sudcov na civilnom úseku tunajšieho súdu. Vzhľadom na vysoký nápad

v dedičskom oddelení a pretrvávajúci veľký počet nevybavených vecí v oddelení „D“ sa jednotlivé časové úseky medzi úkonmi sudkyne a vyšších súdnych úradníkov predĺžili.

Zároveň si Vám dovoľujem oznámiť, že som pristúpila k sledovaniu vecí a požiadala som zákonnú sudkyňu o konanie vo veci tak, aby k ďalším prieťahom v konaní nedochádzalo. Nakoľko zaťaženosť súdneho oddelenia, resp. jednotlivých sudcov nemôže byť dôvodom na porušenie práva účastníka konania garantovaného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, mám za to, že predmetne konanie je poznačené zbytočnými prieťahmi, avšak objektívneho charakteru.»

Sťažovatelia podaním z 9. novembra 2011 oznámili ústavnému súdu, že súhlasia s tým, aby ústavný súd *„pojednával bez ich osobnej účasti“*.

K vyjadreniu okresného súdu z 15. marca 2011 uviedli:

„Tento súd si priznal chybu v prieťahoch v konaní, ktorá sa nestala z viny navrhovateľov. Preto nemôžeme akceptovať jeho názor, aby obom navrhovateľom nepriznal zadosťučinenie v plnej výške. Naopak, žiadame zadosťučinenie priznať v plnej výške.“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie vecí.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovatelia sa svojou sťažnosťou okrem iného domáhali vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Sťažovatelia zároveň namietali aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety

OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Súdca je podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

1. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, predmetom posudzovaného konania pred okresným súdom je rozhodovanie o dedičstve po zomrelom poručiťel'ovi A. H. (starom otcovi s'ťažovateľ'ov).

S'ťažovatelia ako dedičia poručiťel'a sú účastníkmi dedičského konania. Konanie tohto typu tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, preto vec nemožno posúdiť ako právne a skutkovo zložitú. Nemožno konštatovať právnu či skutkovú zložitosť veci ani vzhľadom na počet účastníkov dedičského konania či rozsah predmetu prejednávaného dedičstva.

2. Pri hodnotení správania s'ťažovateľ'ov ako účastníkov napadnutého konania ústavný súd poznamenáva, že využitie zákonných procesných oprávnení (napr. dostupných opravných prostriedkov) s'ťažovateľ'mi alebo ostatnými účastníkmi súdneho konania nemožno hodnotiť ako také správanie účastníka, ktoré prispelo ku vzniku priet'ahov

v konaní. Na druhej strane ústavný súd konštatuje, že využitie procesných oprávnení, ktoré mali k dispozícii, napriek ich právnomu zastúpeniu advokátom bolo v niektorých prípadoch nekvalifikované, čo nútilo konajúce súdy vyzývať účastníkov konania na odstránenie nedostatkov v procesných úkonoch (podanie dovolania na nepríslušnom súde, nezaplatenie súdneho poplatku za dovolanie, správne označenie opravného prostriedku), resp. robiť procesné úkony smerujúce k odstráneniu nedostatkov. Ústavný súd napriek tomuto konštatovaniu dospel k záveru, že správanie sťažovateľov nemožno hodnotiť ako také, ktoré prispelo ku vzniku doterajších prieťahov v konaní v trvaní troch rokov.

3. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd skúmal, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným prieťahom, bol postup okresného súdu v predmetnej veci.

Ústavný súd pri vyhodnotení priebehu skúmaného dedičského konania opísaného v sťažnosti, vo vyjadrení okresného súdu a zisteného aj z pripojeného spisu konštatuje, že dedičské konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 1 D 49/2005, Dnot 20/2005 po poručiťovi A. H., so zanechaním závetu, sa začalo v roku 2005.

Okresný súd rozhodol uznesením sp. zn. 1 D 49/2005, Dnot 20/2005 z 20. júna 2007 o určení ceny majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov (ďalej aj „BSM“) poručiťa s pozostalou manželkou, výške dlhov poručiťa a určil čistú hodnotu majetku v BSM. Dedičia a pozostalá manželka uzavreli dohodu o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktorú okresný súd schválil, určil všeobecnú cenu majetku poručiťa, výšku dlhov a čistú hodnotu dedičstva a schválil dohodu dedičov o vyporiadaní dedičstva.

Proti tomuto uzneseniu podali odvolanie sťažovatelia a manželka poručiťa A. H. Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 13 CoD 123/07-282 z 28. septembra 2007 odvolanie sťažovateľov a A. H. odmietol ako podané oneskorene (právoplatným sa stalo 28. septembra 2007).

Sťažovatelia podali proti tomuto uzneseniu dovolanie na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) 3. marca 2008, ktorý ho odstúpil 13. marca 2008 okresnému súdu; okresný súd začal robiť procesné úkony prvostupňového súdu spojené s predložením dovolania najvyššiemu súdu až vo februári 2011.

Vychádzajúc z týchto skutočností ústavný súd považuje obdobie nečinnosti okresného súdu od marca 2008 do februára 2011 bez akéhokoľvek relevantného a akceptovateľného dôvodu za zbytočné prietahy v konaní (ktoré uznal aj sám okresný súd). V nadväznosti na to ústavný súd rozhodol, že okresný súd svojou nečinnosťou porušil základné práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a ich právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru bolo postupom okresného súdu porušené, avšak neprikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných prietahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádzajú sťažovatelia domáhajúci sa rozhodnutia súdu vo svojej veci, pretože v čase rozhodovania ústavného súdu sa vec už nachádzala na najvyššom súde, t. j. okresný súd si splnil všetky zákonom mu uložené povinnosti spojené s podaním dovolania sťažovateľmi.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovatelia žiadali aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia každému v sume po 3 500 € z dôvodov pretrvávajúceho pocitu neistoty vyplývajúceho zo situácie, keď majú faktický a právny záujem o zákonné zafinovanie ich vlastníckeho práva k nadobudnutému dedičstvu.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. I D 49/2005, Dnot 20/2005 a trojročnú dobu nečinnosti okresného súdu ústavný súd považoval priznanie finančného zadosťučinenia podľa čl. 127 ods. 3 ústavy, resp. podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde každému zo sťažovateľov po 1 500 € za primerané.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľov, ktoré im vznikli v dôsledku ich právneho zastúpenia v konaní vedenom ústavným súdom advokátom JUDr. M. Ď. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Sťažovatelia si uplatnili náhradu trov konania za dva úkony právnej služby v celkovej sume 407,82 €.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2009, ktorá bola 721,40 €. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách

advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), pričom výšku základnej sadzby tarifnej odmeny (120,23 € za jeden úkon) bolo potrebné v súlade s § 13 ods. 2 vyhlášky znížiť o 50 %, lebo ide o spoločné úkony pri zastupovaní „dvoch alebo viacerých osôb“. Úhrada za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2010 predstavuje spolu s režijným paušálom (2 x 7,21 €) u jedného sťažovateľa sumu 134,65 € a trovy právneho zastúpenia dvoch sťažovateľov boli priznané v celkovej sume 269,30 €.

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľov (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. novembra 2011